

II. szám.
Január 10-kén 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt., és 3 hóra 1 frt 50 kr. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárznál.
Kiadó-hivatal: Pest, barátok tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos pötösor 7. kr.

XX. kötet.

Deliberáció.

Egy jobboldali képviselő dictálása után papírra tette *Junius Brutus*.

Motto: Leüni vagy nem lenni
Avagy: Menni vagy nem menni.

Shakespeare, jobb oldali kiadás, megjelent Pesten Ráth Károlynál, 1867. XII t. czben.

Három évig ültem az országház padján.
Bizonny no nem tréfa! no de az még hagyján!
Kormányt támogattam, görbe karómódra,
Mint tuskót az indus, mikor vadász hódra.
Ellenzéket szidtam egyre, mint a bokrot,
Néha szembe fordult, de néha megugrott.
Oppozicinditványt jól leszamaraztam
S kettő között mindig a *jo'bra* szavaztam.
Tehát már most posz tot discrimina rerum,
Mily jó lesz pihenni arattot babéron;
Diadal-éneket letenni quotára,*)
A haza diszére, jómagam hasznára.
Jó baráti körben elővenni mindjárt,
— Hogy lássák s bámulják — a menykő sok viv-
mányt.

Választóknak aztán mondni sok bolondot,
A milyeket p. o. ez s ez itt s itt mondott.
Persz' az argumentum már egy kissé gyér lett,

*) Ejnye de el jár a szája az urnak, bizonyosan nagyon megszokta azt a szót: tán kótára?

S z e d ő.

Sok lett feketévé, mi akkor fehérlett.
Az a mézes fonál, melylyel voksra jártunk,
S melynél fogva olyan nagyra nőtt a pártunk,
Mitürés tagadás, már nem elég vastag,
Lekopott a méze, maga van a madzag.
Aztán ki számíthat az ily bolond télre,
Miután jég nincsen, kit vigyünk hát jégre?
Ne de azért semmi, lassan, okkal-móddal,
Megalkuszunk mi a derék választókkal.
Üdvözölni jön majd a deputáció
És lesz oratió, és lesz ovatió,
Nagyszerű lesz nézni onnan a magasbol,
Hánynyal több a fehér, mint a zöld kakastoll.
Úszni diadalban, fáklyászenét kapni,
Kétszáz terítékre bankettet harapni. . . .
Ekkép gondolkoztam inter néma séta;
Hát egyszer csak mint a sistersgő rakéta,
Vagy mint vészt jósoló Üstökös-cométa:
Menydörgő levéllel bejön a staféta,
Kárhozat hirdető éhező proféta,
Vagy valami nagyon kárvallott poéta,

Kezében fekete szegélyű biléta,
 Melynek hátán vagyon roppant nagy pecséte.
 S ki imént virultam, mint egy fris bokréta:
 Ime sápadt leszek, olyan, mind a kréta.
 Reszkető kezekkel pecsétet letépek
 S ijedtemben majd a bőrömből kilépek:
 Választóktól jön a szerelmes levelke,

Tartalmának körül-belől ez a lelke:
 „Írja meg a jöttét az első postával,
 Várják a választók — villával kapával.“

* * *

Most már nem kérdés, hogy „lenni vagy nem
 lenni?“

Most már az a kérdés: „menni vagy nem menni?“

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram.

Van-i már vis-a-vis-d? Ez most jelszo.

Igy nevezünk orszagszerteszanaszit elen-
 candidatust.

Nekem mar van vis-a-vis kető. Mind a kető
 igen kedvezs jo barátom, is atyamfia — mas-
 kor; hanem most gyilkosom; különben derik,
 becsületezs, okozs emberek, hanem most akasz-
 tofara valo őrült, veszekedett tolvaj gazember
 mind a kető.

Ez most rendes titulatura. „Spitzli“ ha
 nem mas. Ha joboldali, akkor osztrak spitzli, ha
 baloldali, akkor muszka spitzli.

Egyik elencandidatusom joboldali, másik
 baloldali. Mar most az elsővel atalelenben va-
 gyok magam baloldali, a másodikal szemközt
 job oldali.

Első stadium a programmtul a faklyas
 muzsikaig.

A mig csak transit; szolnokot nem ha-
 gyunk magat kibeszilnyi, faklyakat nem en-
 gedünk meggyujtani, 'cziganyt nem engedünk
 muzsikalni.

Masodik stadium varmegyeegyülistül ban-
 kettig. Mar az kicsit furesab. Elib nem hagyunk
 egymasnak anyit se mondanyi, hogy „Tekinte-
 dezs emberek!“ utob megugratunk főspanyt;
 vigezetre banket toasztozokat kidobalunk abla-
 kon; és azok nekünk mindent viceversa. Mar e
 nélkül nem megy.

Harmadik stadium: első itatastul második
 itatasig. Tudnyilik beiratastul verificatioig. Fő-
 problem elencandidatusokat ugy lepiszkołnyi
 publikum előtt, a hogy kel. El kel rula monda-
 nyi, kogy Bach-huszár volt, hogy fogva volt
 criminauitasirt, hogy pankrott, hogy a felesige
 ros szemil, hogy itt amott mindig pofonvagtak,

hogy spiller, hogy hivatal kel neki, hogy musz-
 ka, hogy eretnek, hogy nyavalatorös, hogy
 vissza akar alitanyi robotot, dizsmat, jus primae
 noctist, hogy Babaj, Juhasz, Haynau, Caraffa
 egy szemilben: vigezetül, hogy mar masut ugy
 izz meg van választva; kit helyrül izz nem
 lehet.

De ezt nem elig egy embernek mondanyi,
 nem elig egyszer mondanyi, ezt sok embernek,
 sok ember előtt, is sok helyen el kel mondanyi;
 sok embernek pedig sok helyen sokszor kiszar-
 radt a toroka, s azt öntöznyi kel, mig tart beira-
 tas, s így megy keresztül seregünk a vitizsig
 borkeresztelőjén.

Következik negyedik stadium, második
 itatastul harmadik itatasig. Ez a reclamatiok
 epochaja. Mar itenes nem egy embernek, de
 minden egyes választzonak külön ki kel keres-
 nyi illetibül valami gyalazatot, mi miata ki lehe-
 sen ütet törülnyi lajstrombul. Mije van, van-e
 mije? Lopott i fat az urasagi erdőrtül? dolgo-
 zik-i, vagy csak faczir?

Ez azutand a sárkeresztelő.

Ötödik stadium a választas előti nap. Most
 mar gyün sor igazi kapacitatora. Utolsó argu-
 mentum furkos bot is dorong.

Ez a botkeresztelő.

Vigezetre, ha semi nem hasznal, választas
 alatt katonakal magunkat szilyelveretünk, s az
 nekünk nagyon jól esik.

Ez a tüzkeresztelő.

De mi fog törtynyi, ha haboru talalya ma-
 gát kiütynyi, is hadügyminiszter elvisz katonak-
 kal haboruba? Hiszen akkor mink nem választ-
 hatjuk kipviselőket. Ha nincs cserepár, nincs
 alkotmány.

Tallérossy Zebulon.

A pajkos fiúk.

— Te gyerek! Le ne lépj arrul a padlóru! mert ha belehágysz a cserepeimbe, majd meglátod, hogy elveszem a sipkádát!
— Én nem, néhém asszony; hanem ez a másik taszigál itt hátul, ni! (másikkhoz) taszits meg hát!

Illustrált hirlapi phrasisok.

Azok a másikkok nem is tudnak másképen lelkesülni, mint pohár mellett.

Az egyikek pedig igen diszes serleggel ajándékozták meg a képviselőjüket.

Illustrált hirlapi phrázisok.

Megyénk tisztviselői a szó szoros értelmében tenyereiken hordják egymást.

A választó kerület régi képviselőjét megmarasztotta.

A királyleány és dajkája.

— — A magyar királyleány mellé magyar szoptató dajkát fogadtak, valóságos piros pozsgás magyar menyecskét; a ki a mint rábizott a kis királyleány, azon kezdte a dolgot, hogy mint jó paraszt ember leányánál szokás, elkezd dalolni, táncolni a kis csecsemő mulattatására. Ez persze szokatlan állapot lehetett az etikett szabályai közt növekedett udvari személyzetnek; hanem a királyné azt mondta Julisnak, hogy csak danoljon, táncoljon a királyleány mellett, úgy a hogy a szegény ember gyermekével szoktak bánni, a kit szeretnek. Azóta aztán majd felveszi a királyi és császári palotákat Bécsben-Budán a magyar alföldi népdal. Kivált a mióta kitalálták a nyitját, hogy miért nincs néha olyan jó kedve a Julisnak, mint máskor? A magyar királyné magyar orvost hivatott a kis királyleányhoz, a mi derék kiseddépítő doktorunkat, Bókait, a kit mingyárt úgy megszeretett a kis princess, hogy a királyné azt mondta rá, „te is olyan hamar elfelejtetted a szegény Balassát!” Hanem hát következett a feladat, hogy milyen étkeket kapjon a dajka. A bizony, ha egy bécsi doktortul kérdezték volna, azt mondta volna: olyan drága finom ételekkel tápláltassék a királyleány dajkája, a milyennel az udvarhölgyek, hercegasszonyok élnek. Ezt tartotta volna a német doktor nagy gráciának. A mi doktorunk e helyett azt kérdezte a dajkától: „hát Julis megenné-e egy kis jó paprikás pörköltet?” — Nojszen a Julisnak se kellett ezt kétszer mondani: „a volna csak nekem jó! mert azoktól a fölséges ételektől, a kiket én nem ismerek, elmegy az én kedvem itten.” A királyné elnevette magát, s aztán elrendelte, hogy főzzenek hát a Julisnak úgy, a hogy otthon szokás; s azóta a fejedelmi szakácsnak paprikás pörköltet és zsiros galuskát kell studirozni. Mikor pedig utra keltek a fejedelmi kiseddel, szó volt róla, hogy a dajka kedvéért állomást kell tartani és dinéet rendelni a számára utközben. — „Nem jobb volna-e annál egy pár virsli, Julis?” — kérdé a doktor. — „Jaj, a mióta itt vagyok, még nem is láttam!” — felelt rá őszintén Julis. S úgy lett, a hogy ő választja. — Így azután hogy ne lenne magyar leány a magyar királyleányból!

Lügewacker levelei egy bécsi lapszerkeztőhöz.

Nincs benne semmi kétség többé. Végre még is kisült a gyalázatos ármány, melyet én már régóta sejtettem. Andrássy gróf kicsinyli a magyar miniszterelnöki széket, kihizott belőle, magasabbra vágyik. A reichskanzlerségre fáj a foga. Már akkor elkezdte portyázásait Beust báró, — ah ezer bocsánat! Beust gróf ellen, mikor ez utóbbinak rendjelei elvesztek. Kell-e valami mély politikai belátás, kitalálni, hogy ki lopatta el? De hiába volt a rut áskálódás. Beust visszakapta rendjeleit, azonkívül a titulusok létráján egy fokkal avandzsirozott s most magasabban áll, mint valaha. Andrássy azóta szép szerével akarta rá birni a kancellárt, hogy engedje át neki állását, értekezett is vele Bécsben s miután czélt nem ért, most valami ajándékon törli a fejét, melylyel a kancellárt meglepje. Farsangi fánkot küld neki kétségívül. A kancellár vigyázzon. Az a fánk meg lesz mérgezve. Nagyon jól vagyok informálva e tárgyban, (jó lábon állok a miniszter szakácsnéjával.)

Egyébiránt itt már nem lehet többé lakni idegen embernek. A magyarokban egész dühével kiütött az „angebörne! Mordsucht.“ Egész hadseregek csatangolják be az országot, falvakat égetnek, embert, barmot leölnek (ezért szándékozom magam is kiköltözni innen), szóval oly barbár dolgokat művelnek, a melyekhez képest az olasz brigantaggio hőstettei apró kakas-viadal. Ugy látszik, már egész szervezett hadseregük van, mely központi főparancsnokság alatt áll, vannak generálisaik, lieferansaik, pioniereik ágyuik. Jól értesült körökben egy szerződésről is beszélnek, mely a központi rablóbizottmány és Wernndl puskacsináló között kötöttet volna oly módon, hogy ez utóbbi minden az osztrák kormány által megrendelt puskát a rablóknak szolgáltatson ki. Innen van aztán, hogy a magas kormány mind ekkoráig sem tudott Wernndtől 175. db. oszt. ért. puskánál többet kivasalni.

A minap a történeti hírüvé vált Félegyháza környékén borzasztó csata fejlődött ki a közös hadsereg és egy rabló-tábor között. Az utközben legalább is hatvanezer ember vett részt. Az ágyuk dübörgését egészen Pestig hallottuk s a felgyújtott falvak fénye éjjel kivilágította az égboltot. A csata három nap és három éjjel tartott, nyolcvanezer rabló elesett, 23 pedig elfogatott. A cs. k. hadseregből csak egy ember esett el, de utóbb az is fölkelt.

Különös, hogy ez esetről a pesti lapok nem akarnak tudomást venni. Takargatják, titkolgatják hogy, valahogy a külföld ne tudjon meg róla valamit. Jó,

hogy vannak élelmes levelezők, kiknek füle a legtávolabb zugokig is elnyulik s kik lelkiismeretbe járó dolognak tartják az igazságot nem rejteni véka alá, hanem kitálalni a világ asztalára, hadd világítson gonoszoknak és gazoknak.

Hanem egy örvendetes jelenséget még sem hagyhatok érintetlenül. A magyar püspökök rendeleteket kezdenek kibocsátani alattvalóikhoz, hogy az anyakönyveket diákul vezessék. Magasztos jele a hazafias érzületnek, látszik, hogy már dereng a haynal(d).

A képviselő választásokról még most nem írhatok egyebet, mint azt, hogy a főispányok a leendő országgyűlési képviselőket már a legtöbb kerületben kinevezték.

Krisztigott Lügewacker.

Néhány szerény, de jó tanács.

Tudvalevőleg a Magyar Álom előfizetői mind tisztelendő urak. Hogy pedig az előfizetők és olvasók mily magas műveltségi fokon állhatnak, tanúsítja a nevezett lap egy újabb száma, melyben biztatja hiveit, hogy ne féljenek ám attól, hogy az új év pénteken kezdődött, — nem oly nagy baj ám az, etc. etc.

Ebből kiindulva bátor volnék a fentebb czimzett főtisztelendő lapnak becses figyelmébe ajánlani a következő igen érdekes és hasznos themákat is:

Biztassa olvasóit, hogy a tizenháromas számtól ne féljenek, noha a középkor véleménye szerint ez a halálos szám. E biztatásra éppen kedvező alkalmat nyújt az, hogy a nev. lap most 13-ik évfolyamába lép.

Bátorítsa tisztelendő előfizetőit, hogy meg ne ijedjenek, ha „Üstökös” látnak: (különösen figyelmébe ajánlatik.) Nem oly veszedelmes állat az, milyenek valaha az emberek hitték. Nem hoz vi zarádást, legfeljebb [vicz-áradást. Alkalmul felhasználhatná azon körülményt, hogy újabb időben rendkívül sokan jelenkeznek, a kik fizetnek azért, hogy „Üstökös” t láthassanak. —

Biztosítsa olvasóit, hogy nem mindig törik be a fejét annak, a ki igazat mond. Például felhozhatja az „Igazmondót”, a kinek nem hogy a fejét be nem törik, hanem ellenkezőleg ezerenként sietnek vele ismetséget kötni. Továbbá megnyugtathatja az olvasókat, hogy a nap és a világosság fogyatkozása sem oly rettentő veszedelmes valami. Például felhozhatja önnön magát.

Végül pedig felvilágosíthatja őket azon balvélemény helytelensége felől, mely szerint ha pappal találkozik az ember, hát hasfájást kap. — — — De nem; — ezt ugy absolute tagadni még sem lehet.

Mephisto.

Hinc illae lacrymae!

Irigységből sirja *Junius Brutus.*

Megjelent a hivatalos újság
Olvassa azt Árva, Tolna, Kunság:
Besze Jánost finanszfőtörvényszék
Praesesévé tandem kinevezték.

Már most én csak azt szeretném tudni:
Hogy tudott ily méltóságra jutni?
Azért-e hogy ilyen praesességhez
Nagyon derék szál legény szükséges?

Vagy tán azért, mert joly szép a hangja,
Mint a basilika nagy harangja,
Melynek nem árt nagyot halló fika
S országházi gonosz akustika?

Vagy tán mert a bécsi ünnepélyen
— Német vadász tánczolván kötélén —
Kivilágítának sok ablakot,
Lőni segített ő is a — bakot?

Vagy tán mivel — midőn negyvennyolcban
Belevágtunk tótba, rácza, móczba
S németnek a magyar nyakát szegte,
Ő vala az, der den Rückzug deckte?

Mi az oka, mi hát? ugyan mi más?
Mint az, hogy ő fináncz-capacitás?
Hogy a manó bujjon a begyembe,
Hogy is nem jutott mindjárt eszembe!

Nem fél ő semminő anathémát,
Meg is fejté azt a nagy problémát:
„Államadósság kifizetendő
Elég ahhoz egy vagy két esztendő.

Huszezer milliót ér az ország,
(Ha ugyan oroszok el nem orzzák)
Negyedrésze négyezer millió,
Adósság fizetésére mi jó!

Ország három negyedén elférünk,
Egy negyedet szépecskén felmérünk
És csinálunk ő belőle bankót,
És fizetünk, mint a köles! — Bankrót!“

Im az eszme meghozá gyümölcsét.
Négy ezer millió forint költség
Bizony szép pénz! akárki vitatja:
Finánczelnökség lett a kamatja.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Debreczenben azzal mulatják magokat az emberek, hogy az utczában varjukat lönek. (Ha én most szent ujság valnék mindjárt kisütném, hogy ezek a varjuk bizonyosan pápista-varjuk.)

— (Ejnye, hallja kend, milyen furcsa meleg telünk van.) — Az ám, de én attól félek, hogy még furcsább és még melegebb lesz. — (Hát már miért?) — Hát mert azt tartom, hogy nemsokára temesvári fa helyett majd görög tüzzel fütünk. — (Nem jó az ördögöt a falra festeni!)

— — (Hát az a velocipede mi?) Ez olyan szerzőm, melynek a segítségével igen gyorsan lehet szaladni. (Ejnye, ha a feltalálójának elegendő esze volna, felajánlhatná az osztrák hadügyminiszternek a bekövetkehető új Königrätz alkalmára.)

— — (Hát azt hallotta-e kend, hogy Bécsben a magyar huszárok és a cs. k. ulánusok összevereket s egész háborút rendeztek a bálban?) Hja! ezt így kívánja a dualismus.

— — Rómában egy [fertály millióra rúgó lopás történt. (Hogyan, abban a szent városban? No ez csodálatos!) Én nem látok benne semmi csodálatost. A hol a tizparancsolat közül meg tudják szegni az ötödiket, mely így hangzik: „ne ölj!” miért ne szeghetnék meg a hetediket, mely így hangzik: „ne loj!”

— — B-Füredről curiosumként írják, hogy a Balatonban hosszas fáradozás után sikerült fogni egy cigány-halat. Jele, hogy a hal — daczára a buzgó törekvéseknek — még most sem pusztult ki egészen a tóból.

— — Átnéztem a mult országgyűlés naplóját. Pompás forrás lesz a történészeknek. (Deák Ferencz keserű viz-forrás?)

— — No ő szentsége, a pápa sem számított arra a tisztességre, hogy még egyszer valaha a „wühlerek” közé sorozzák. (Hát oda sorozták?) Oda hát. Épen most olvasom, hogy egy tiroli ujságot lefoglaltak, mert egy levelet közölt a pápától.

— — A jobboldali lapok gyönyörűséges tudósításokat hoznak a választási mozgalmakról. Egy kormánypárti lap közelebb ezt írja: „X. Y. volt országgyűlési képviselőnek, a Deák párt hívének megválasztatása több, mint bizonyos.” — No csak hogy több!

— — (Eperjes városát pediglen megerősítik a muszkák ellen.) Jobb volna bizony, ha a muszkák ellen az országot erősítenék meg.

Műfordítás.

Tempora tempore tempera,
Domboru a Dora tempora.

Rebus hic stantibus.
Itt áll a rebusz.

Csendélet.

Egy szeretetre méltó Bach-huszar, mikor fénykorát élte, szerzett családi mulatságra egy kedves rigót, — persze kaliczkástól; mert neki már az is élvezet volt, ha bármit, vagy bárkit, de kaliczkában láthatott.

S lám az életnek milyen furcsa játékaik vannak. A fénykorra a bukás időszaka is elérkezett, s mint minden igazságtalan vállaltak, úgy a Bachhuszárságnak is lejárt az aranykora.

Midőn 1861-ben a Bachhuszar szekere rudja Csaszlau felé állt, érdekes volt vándorlása. A pakkszekér meg volt rakva egy kis hivatalos butorral, feleséggel, gyermekekkel, s a pakk tetején volt a rigó kaliczkában.

Az elbusult gruppot lehorgasztott fővel kísérte az örvös nyaku Beamter. A gyerekkántus ordított, az aszszony pityergett, az utczagyerekek szerencsés utat kívántak, a rigó meg rákezdté betanult nótáját:

Mars siess hazádba
vissza vert seregem.

Naiv felelet.

N. B. . . . . n korcsmáros és pinczérje ujak levén, még nem ismerték embereiket, és így M. uramat sem, ki pedig arról hires, hogy csak addig nincs a korcsmában, míg a templomban van, azt pedig ott sohasem láthatni. Erről a nevezetes egyénről panaszt tesz a pinczér urának.

„Uram! az ember már ő itcze bert ivott s egyet sem fizetett; igen sokat jár ki, biz egyszer elszökik!”

A korcsmáros rá szól M. uramra, hogy fizessen, mert a pinczér attól fél, hogy elszökik, mire a korcsmáros ilyen feleletet kapott:

„Soh se féljen, Kerti uram! hisz engem úgy szoktak innen kidobni.”

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Pest. 1869. Nyomt. az „Athenaeum” nyomdájában.

(Barátok tere 7. szám.)

Bajszolja: Jankó. — Metszi: Polák.